

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **Václav Rezek – REFLEX s.r.o.**, IČO 64053288
sídlem Litoměřická 12/102, 405 02 Děčín
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2018, č. j. 4144/DS/2017, JID: 5685/2018/KUUK/MŠ

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 12. 1. 2018, č. j. 4144/DS/2017, JID: 5685/2018/KUUK/MŠ, se pro vadu řízení **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2018, č. j. 4144/DS/2017, JID: 5685/2018/KUUK/MŠ, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 3. 2017, sp. zn. MDC/SD-28/16120/2017, č. j. MDC/22427/2017, jímž byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu jako provozovatelka motorového vozidla tov. zn. BMW, reg. zn. „X“, dne 5. 12. 2016 v 9:35 hodin v Děčíně, na křižovatce ulic Fügnerova a Bočná, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když blíže neustanovený řidič stál s předmětným vozidlem v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve vzdálenosti kratší než 5 m od hranice křižovatky. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítla, že rozhodnutí, jímž byla uznána vinnou podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je nezákonné pro neexistenci pojmu „správní delikt provozovatele vozidla“, jenž sice existoval ještě v době rozhodování správního orgánu I. stupně, novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. byl však v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nahrazen pojmem „přestupek provozovatele vozidla“. Skutková podstata správního deliktu tak byla zrušena, a žalovaný měl proto postupovat ve prospěch žalobkyně a sám rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit. Teprve v následném řízení by pak bylo dle žalobkyně na úvaze správních orgánů, zda ji na základě shodné skutkové podstaty případně obviní z přestupkového jednání provozovatele vozidla, přičemž tato právní úprava by pro ni byla taktéž výhodnější, ať se to týká kratší lhůty pro zánik odpovědnosti či zaručených širších práv (konání ústního jednání, možnost upuštění od sankce, apod.). S ohledem na to žalobkyně konstatovala, že dle svého názoru nemůže být potrestána za jednání, které v době rozhodování žalovaného neoznačoval zákon o silničním provozu za trestné, a v tomto smyslu odkázala na právní názor vyjádřený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci č. j. 59 A 53/2017-35.
3. V další námitce se žalobkyně zabývala otázkou zavinění. V této souvislosti jednak k nutnosti užití příznivější právní úpravy pro pachatele odkázala na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, jakož i § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízeních o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), zejména však na § 15 odst. 1 přestupkového zákona, podle kterého se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Dle žalobkyně byla přitom v období od 1. 7. 2017 do 12. 7. 2017 znakem přestupku (resp. správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající též otázka zavinění, kdy teprve 13. 7. 2017 nabyla účinnosti již zmíněná novela zákona o silničním provozu, jež zavinění jako znak tohoto přestupku odstranila. S ohledem na to zastávala žalobkyně názor, že změnu odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní bylo nutné aplikovat nejen na správní delikty spáchané v době účinnosti příznivější úpravy, ale taktéž na ty, k jejichž spáchání došlo dříve. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

As104/2013-46. K otázce nabytí účinnosti novely pak žalobkyně doplnila, že si je sice vědoma toho, že v čl. CCLVII je její datum stanoveno již ke dni 1. 7. 2017, takovéto určení však bylo v rozporu s pravidly nabývání účinnosti vymezenými v § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, a novela proto nemohla nabýt účinnosti dříve než 15. den po svém vyhlášení, tedy 13. 7. 2017, neboť k rozeslání příslušné částky Sbírky došlo teprve dne 28. 6. 2016.

4. K samotnému obsahu zavinění následně žalobkyně zpochybnila, že by k naplnění tohoto znaku skutkové podstaty u ní mohlo dojít, neboť učinila vše k tomu, aby porušení zákona o silničním provozu předešla. Zejména poučila osobu řidiče o nutnosti dodržovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, což jí bylo přislíbeno. Přesto porušení povinností nemohla zcela zabránit, a nejednala tedy ani v nevědomé nedbalosti.
5. V následném žalobním bodu měla žalobkyně za to, že ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí nebylo uvedeno ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno. Jak již uvedla, v době rozhodování žalovaného platila novela zákona o silničním provozu, přičemž vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabývá právní moci až rozhodnutím o odvolání, byl žalovaný dle žalobkyně povinen uvést výrok rozhodnutí do souladu s aktuální právní úpravou. S ohledem na uvedené pochybení proto žalobkyně nebyla dle svého názoru schopna přezkoumat, zda ke dni nabytí právní moci bylo vůbec možné uložit příslušný druh trestu a zda sankce ve výši 2 000 Kč byla uložena na spodní či horní hranici zákonného rozmezí, nebo v jeho středu, či zda ji bylo možné vůbec v takovéto výši uložit. Obdobně nebylo možné přezkoumat ani správnost druhu trestu. Vzhledem k tomu považovala žalobkyně žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
6. Žalobkyně dále poukazovala na nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí i jeho odůvodnění. To mělo být uvedeno jako „na křižovatce ulic *Fügnerova a Bočná*“, které však mezi sebou zaujímají tvar „T“, a na zákaz stání se proto podle pozice vozidla mohla v některých případech uplatnit výjimka stanovená v § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 111/2015-42 či 1 As 241/2015-41, podle nichž musí být místo spáchání protiprávního jednání vymezeno jednoznačným způsobem.
7. Obdobně nebylo podle žalobkyně řádně prokázáno, že se skutek v daném případě vůbec stal. Z odůvodnění rozhodnutí totiž nijak dle ní nevyplývalo, z jakých důkazů či podkladů správní orgány vycházely a jaká skutková zjištění vzaly za prokázaná. To podle názoru žalobkyně zakládá vadu nepřezkoumatelnosti. I na tomto místě žalobkyně odkázala na některá judikaturní rozhodnutí, jež se uvedenou problematikou zabývají.
8. Dále měla žalobkyně ve vztahu k otázce nepřezkoumatelnosti i za to, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentují odkazy na příslušná právní ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky mělo jednání žalobkyně vykazovat. Konkrétní přestupek, jenž je přičítán provozovateli vozidla, totiž musí být ve výroku konkretizován, jinak za něj neodpovídá. V daném případě navíc dle žalobkyně postrádalo konkrétní vymezení přestupku dokonce i odůvodnění žalobou napadeného prvostupňového rozhodnutí.
9. V následné námitce žalobkyně uvedla, že dle jejího mínění se pochybení se v řízení dopustil i žalovaný, jenž se nevypořádal s jí uplatněnými odvolacími argumenty v připsu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doručeném mu dne 11. 1. 2018. Žalovaný na doplnění odvolání nijak nereagoval a v žalobou napadeném rozhodnutí je nezohlednil. Na tomto místě žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 162/2017-34.

10. Konečně byl podle žalobkyně v dané věci porušen i postup pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla stanovený v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť v rámci něj nedošlo k zastavení řízení o přestupku, jelikož to nebylo ani zahájeno. Stejně tak nebyla dle žalobkyně splněna ani alternativní podmínka, že správní orgán nezjistí skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určité osobě. Jak totiž vyplývá z prvostupňového rozhodnutí, totožnost osoby přestupce byla správnímu orgánu I. stupně známa, neboť se jí neúspěšně pokoušel doručit vyrozumění o zahájení řízení. Nedoručení písemnosti ale podle žalobkyně nemůže být důvodem pro zahájení řízení proti provozovateli vozidla, namísto toho mohl správní orgán I. stupně např. ustanovit řidiči opatrovníka, následně řízení zahájit, a teprve pokud by bylo následně zastaveno, postupovat podle § 125f zákona o silničním provozu.
11. V závěru žaloby žalobkyně obsáhle polemizovala s otázkou protiústavnosti právní úpravy přenášení odpovědnosti ze skutečných přestupců na provozovatele vozidel. Rovněž pak vyslovila nesouhlas se zveřejňováním svých osobních údajů a údajů jejího právního zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, kdy požadovala provedení úplné anonymizace rozhodnutí soudu ve věci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K námitce týkající se neexistence pojmu „správního deliktu“ v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně o správním deliktu žalobkyně rozhodoval v době před nabytím účinnosti zákona o silničním provozu. Protože pak žalovaný následně přezkoumával toliko důvodnost odvolání, avšak nerozhodoval ani o sankci, ani právní kvalifikaci, považoval danou námitku za bezpředmětnou.
13. V případě námítky zavinění žalovaný konstatoval, že žalobkyně byla uznána vinnou ze správního deliktu provozovatele vozidla, u něž se uplatňoval princip objektivní odpovědnosti. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo přitom vydáno ještě za předchozí právní úpravy, proto i žalovaný v době rozhodnutí o odvolání podle ní postupoval. V řízení o správním deliktu provozovatele se dle žalovaného neprovádí dokazování, pouze se provozovatel vyzývá k zaplacení určené částky, popřípadě označení osoby řidiče vozidla. S ohledem na to se též neprovádí ústní jednání, přičemž uvedený postup, jenž má posílit odpovědnost provozovatele vozidla je dle žalovaného zcela v souladu se zákonem.
14. Pokud žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí neobsahovalo konkrétní ustanovení, podle kterých bylo ve věci rozhodnuto, žalovaný k tomu podotkl, že je v něm naopak popsáno dostatečným způsobem, jakým způsobem došlo k uložení sankce, a to včetně příslušných paragrafových znění zákona o silničním provozu. Obdobné pak podle žalovaného platí i pro případ námítky o nedostatečném vymezení místa přestupku, kterou žalovaný považoval za nedůvodnou. Dle něj měli totiž správní orgán I. stupně i následně žalovaný k dispozici fotodokumentaci, z níž je patrné, v jakých místech křižovatky bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vozidlo zaparkováno, jakož i že v daném případě nebylo možné uplatnit výjimku s ohledem na případný tvar křížení ulic.

15. Následně se žalovaný vyjádřil k žalobnímu bodu týkajícímu se tvrzeného neprokázání skutku a absence důvodů rozhodnutí. Dle něj správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí jednoznačně popsal, že v rámci své činnosti vycházel z oznámení Městské policie Děčín, kdy jeho součástí byla též zmíněná fotodokumentace vozidla žalobkyně. K tomu žalovaný dále poznamenal, že přestože byla žalobkyně v řízení vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, žádným způsobem na výzvu nereagovala a svého práva nevyužila.
16. K otázce nepřezkoumatelnosti žalovaný konstatoval, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je dostatečně vymezen rozpor jednání blíže neustanoveného řidiče s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, z čehož je patrné, jakého porušení se měl dopustit. Rovněž žalovaný nesouhlasil s tím, že by se nevypořádal s veškerými žalobkyní uplatněnými odvolacími námitkami. Dle něj byl počátkem roku 2018 jeho úřadu doručen dokument označený jako „*Doplnění odvolání*“ se zdůrazněním, že se týká veškerých dosud neskončených, jakož i v budoucnu zahajovaných řízení. V této souvislosti žalovaný upozornil, že podání z větší části obsahovalo pouze obecné teze bez konkrétní souvislosti k projednávané věci a teprve na 9. straně se nacházela námitka, podle které v řízení nebylo prokázáno, že by vozidlo zastavilo nebo stálo na křižovatce, zda vůbec šlo o křižovatku, kde se nacházejí její hranice a v jaké vzdálenosti od nich bylo vozidlo umístěno. Vzhledem k tomu, že však uvedená námitka nebyla blíže zdůvodněna, žalovaný se jí dále nezabýval, neboť pozice vozidla z fotodokumentace jednoznačně vyplývala. Pro úplnost žalovaný podotkl, že za uvedenou námitkou se v písemnosti nacházely ještě dvě další, které se týkaly zcela odlišných řízení.
17. Co se týče námitky nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, žalovaný uvedl, že podmínka o nutnosti předchozího zastavení řízení o přestupku nemohla být v daném případě splněna, neboť správní orgán I. stupně přestupkové řízení ani nezahajoval. Naopak ale došlo ke splnění podmínky týkající se nezjištění skutečností odůvodnění zahájení řízení proti konkrétnímu řidiči, jelikož v období 60 dnů nebyla ustanovena osoba pachatele, byť její údaje žalobkyně prvostupňovému orgánu sdělila. V daném případě se nicméně jednalo o osobu slovenské národnosti i občanství, která nebyla vedena v žádném registru obyvatel, a přestože se jí správní orgán I. stupně pokoušel doručovat předvolání k podání vysvětlení, nebyl úspěšný. Následně bylo sice správnímu orgánu doručeno vyjádření údajného pachatele, jenž se ke spáchání přestupku doznal, další pokus o doručení rozhodnutí o zahájení řízení se ale opětovně nezdařil. S ohledem na to se správní orgán I. stupně pokoušel zajistit záznam z kamerového systému městské policie, avšak taktéž s negativním výsledkem. K tomu žalovaný dále doplnil, že je mu známo, že stejné jméno údajného pachatele užíval tehdejší zmocněnec žalobkyně i v jiných řízeních, dle jeho názoru se tedy jednalo o procesní taktiku, jak se vyhnout odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla.
18. Konečně se žalovaný vyjádřil i k žalobkyní tvrzené protiústavnosti přenášení odpovědnosti za přestupky řidičů na provozovatele vozidel a taktéž k nesouhlasu žalobkyně a jejího právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s takovýmto projednáním vyslovila svůj souhlas a žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
20. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
21. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 6. 12. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně ze strany Městské policie Děčín oznámeno spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit blíže neustanovený řidič. Součástí oznámení byla mimo jiné i zajištěná fotodokumentace vozidla.
22. Protože prvostupňový orgán z registru vozidel ověřil, že provozovatelem předmětného vozidla je žalobkyně, vyzval jí dne 12. 12. 2016 k zaplacení částky ve výši 500 Kč nebo sdělení totožnosti osoby řidiče. Dne 21. 12. 2016 správní orgán I. stupně obdržel od žalobkyně vyrozumění, že řidičem by měl být pan I. H., narozený „X“, doručovací adresou „X“. Správní orgán se údajnému řidiči pokusil doručit výzvu k podání vysvětlení, dále v registru řidičů ověřoval, zda je držitelem řidičského oprávnění a rovněž učinil dotaz na městskou policii, zda nedisponuje záznamem kamerového systému, z něhož by byla osoba řidiče identifikovatelná.
23. Jelikož se nicméně správnímu orgánu I. stupně nepodařilo údajného řidiče ustanovit, vyzval žalobkyni k poskytnutí bližších údajů o uvedené osobě. V kontextu toho bylo správnímu orgánu doručeno dne 24. 1. 2017 doznání údajného řidiče ke spáchání přestupku, a ten se proto řidiči pokusil zaslat oznámení o zahájení přestupkového řízení společně s předvoláním k ústnímu jednání. Jelikož se k němu údajný řidič však nedostavil, správní orgán I. stupně usnesením ze dne 15. 2. 2017 věc, aniž by řízení o přestupku zahájil, odložil a téhož dne pak vydal oznámení o zahájení správního řízení proti žalobkyni, které jí doručil dne 22. 2. 2017.
24. Dne 6. 3. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žalobkyni shledal vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Proti němu podala žalobkyně prostřednictvím svého tehdejšího zmocněnce, společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., blanketní odvolání, a správní orgán I. stupně ji proto dne 28. 3. 2017 vyzval k doplnění odvolacích námitek ve lhůtě 5 pracovních dnů, kdy výzva byla zmocněnci žalobkyně doručena dne 8. 4. 2017. Žalobkyně však ve stanovené lhůtě odvolání nedoplnila, a správní orgán I. stupně proto věc postoupil k vyřízení žalovanému.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Dne 11. 1. 2018 bylo žalovanému doručeno podání žalobkyně učiněné prostřednictvím jejího obecného zmocněnce a nazvané „Doplnění odvolání“, jež se mělo dle své úvodní části týkat „*všech dosud neskončených, jakož i po učinění tohoto podání teprve zahájených řízeních vedených Krajským úřadem Ústeckého kraje o správním deliktu (nyní přestupku) dle § 125f [zákona o silničním provozu], nejedná-li se o překročení rychlosti, ve kterých je obviněný (resp. odvolatel) zastoupen právníckou osobou ODVOZ VOZU s.r.o.*“ Na dalších stranách žalobkyně prostřednictvím svého tehdejšího zmocněnce rozvíjela obdobně jako v žalobě argumenty týkající se nutnosti aplikace pozdější právní úpravy či protiústavnosti přenášení odpovědnosti z řidičů na provozovatele vozidla, dále předešlela úvahu vztahující se k údajnému nestíhání zahraničních provozovatelů a osob dle ní požívajících „zvláštní privilegia“, s ohledem na jí tvrzenou motivaci ukládání co největšího množství pokut namítla podjatost všech oprávněných úředních osob žalovaného a správního orgánu I. stupně, jakož i hejtmána kraje, starostů a primátorů dotčených obcí, porušování § 125g zákona o silničním provozu v důsledku nespojování jednotlivých řízení do společného, poukázala na nedostatky v případě úvah správních orgánů o výši ukládaných pokut a konečně na straně 9 vznesla tři námitky ve vztahu k různým řízením vedeným proti její osobě u několika správních orgánů. Konkrétně vůči prvostupňovému rozhodnutí namítla, že správním orgánem I. stupně nebylo prokázáno, že vozidlo stálo na křižovatce či ve vzdálenosti od jejích hranic, ani kde se tyto hranice nacházejí.
26. Dne 12. 1. 2018 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž rozhodl tak, jak bylo uvedeno shora.
27. Soud nejprve posuzoval, zda v důsledku novelizace zákona o silničním provozu zákonem č. 183/2017 Sb., jímž došlo k úpravě pojmu „správních deliktů provozovatelů vozidel“ na „přestupky provozovatelů vozidel“ ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, nebyl žalovaný povinen přihlížet k právní úpravě pro žalobkyni příznivější.
28. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu účinném do 30. 6. 2017 a současně i po 1. 7. 2017 platí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
29. Podle § 125f zákona o silničním provozu účinném do 30. 6. 2017 platí, že právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (odst. 1). Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu (odst. 2). Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč (odst. 3). Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno (odst. 4).

30. Oproti tomu právní úprava § 125f zákona o silničním provozu účinném od 1. 7. 2017 označuje dosavadní „správní delikty“ již za přestupky, avšak s výjimkou několika dílčích úprav (zejména výslovná deklarace v novém odst. 3, že k odpovědnosti fyzické osoby jako provozovatele vozidla za přestupek se nevyžaduje zavinění, dále dle nového odst. 4 možnost, nikoliv povinnost, uložit za uvedené protiprávní jednání pokutu) žádné výraznější změny právní úpravy neobsahuje. Přestože tak žalobkyně namítala, že novější právní úprava je pro ni výhodnější, soud tento názor nesdílí a za relevantní jej nepovažuje ani Nejvyšší správní soud. Ten v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 As 248/2018-45 (dostupném obdobně jako veškerá soudem dále citovaná rozhodnutí na www.nssoud.cz), k prakticky shodným žalobním námitkám uplatněným týměž právním zástupcem účastníka jako nyní u žalobkyně konstatoval, že *„není pravda, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již v době rozhodování žalovaného (v červenci 2017) neexistovala. S účinností zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dosavadní skutkové podstaty nezanikly, pouze se na ně začalo hledět jako na skutkové podstaty přestupků (viz přechodné ustanovení § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). [...] Úkolem správního orgánu, který při ukládání trestu za „starší“ čin v době účinnosti nové právní úpravy musí hledět k příkazu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, není komplexně srovnávat starou a novou právní úpravu ve všech jejích aspektech. Kritérii podstatnými z hlediska čl. 40 odst. 6 Listiny nejsou ani aspekty, které uvádí stěžovatelka: ústní jednání (nemá vliv na druh a výměru trestu), prekluzivní lhůty (Listina se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat, nikoli tím, jak dlouho je lze stíhat), možnost upustit od potrestání (existuje v obou úpravách), možnost mimořádně snížit výměru pokuty (výjimečný institut; z ničeho neplyne, že by se ve stěžovatelské věci byl i jen potenciálně mohl užít).“*
31. Obdobné pak platí i pro případ otázky zavinění, v němž žalobkyně polemizovala ohledně data nabytí účinnosti novely zákona o silničním provozu. I zde totiž Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku č. j. 10 As 248/2018-45 jednoznačně deklaroval, že *„podstata námitky je založena na tom, že v období od 1. do 13. 7. 2017 byl podle stěžovatelky obligatorním znakem přestupku fyzické osoby nepodnikající též zavinění. To stěžovatelka dovozuje z toho, že nový odst. 3 paragrafu 125f zákona o silničním provozu (K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 – tj. přestupek provozovatele vozidla, který nezajistí, aby řidič dodržoval své povinnosti řidiče – se nevyžaduje zavinění) byl vložen až zákonem č. 183/2017 Sb. („změnový“ zákon k zákonu o odpovědnosti za přestupky). Ten nabyl účinnosti již čtvrtým dnem od vyhlášení ve Sbírce (ke dni 1. 7. 2017) a stěžovatelka to zpochybňuje, protože tu podle ní nebyl dán naléhavý právní zájem (§ 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv) na zkrácení obvyklé patnáctidenní legisvakanční lhůty. Podle NSS krajský soud nepochybil tím, že nezkoval existenci naléhavého právního zájmu. Podstatné je, že zákon č. 183/2017 Sb. byl reálně účinný již od 1. 7. 2017; ještě podstatnější je, že stěžovatelské úvahy se týkají fyzické osoby nepodnikající. Ona sama je přitom osobou právnickou, takže její úvahy ani nesouvisejí s projednávanou věcí.“*
32. I v dané věci je přitom podstatné, že žalobkyně je osobou nikoliv fyzickou, nýbrž právnickou, proto bez ohledu na její argumentaci nemá zdejší soud za to, že by měla být v řízení vedeném proti ní zkoumána otázka zavinění, zvláště když neexistuje žádný důvod se domnívat, že by k nabytí účinnosti novely zákona o silničním provozu zákonem č.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

183/2017 Sb. došlo v jiný den než 1. 7. 2017. Předmětná námitka je proto stejně jako předchozí teze žalobkyně o příznivější pozdější právní úpravě zcela nedůvodná, a tudíž je i zcela nerozhodné, zda dle svých slov ve vztahu k řidiči učinila vše, aby porušení zákona o silničním provozu předešla, či nikoliv, neboť její odpovědnost za správní delikt (přestupek) provozovatele vozidla byla objektivní – ani zde tedy k žádnému pochybení ze strany správních orgánů nedošlo.

33. Konečně stejné závěry platí také pro námitku vztahující se k novelizaci zákona o silničním provozu, podle níž žalovaný neprovedl aktualizaci výroku prvostupňového rozhodnutí v souladu s novou právní úpravou, čímž měl založit své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Bez ohledu na to pak měl výrok prvostupňového rozhodnutí dle žalobkyně trpět nedostatky i s ohledem na absenci odkazů na příslušná právní ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky jednání žalobkyně vykazovalo.
34. Podle § 112 přestupkového zákona platí, že na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější (odst. 1). Zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů (odst. 4).
35. Protože dle přechodného ustanovení citovaného § 112 odst. 4 přestupkového zákona platí, že zahájená řízení o (mimo jiné) správních deliktech se dokončí podle dosavadních právních předpisů, je zřejmé, že žalovaný byl povinen v odvolacím řízení nadále postupovat v souladu se zněním zákona o silničním provozu účinného v době zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a na něj ve vztahu k procesním pravidlům navázaného správního řádu. Při posouzení výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež bylo následně beze změn potvrzeno rozhodnutím žalovaného, je přitom zjevné, že obsahuje jak odkaz na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, jehož porušení se žalobkyně dopustila, čímž dle správního orgánu spáchala správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona, tak i na § 27 odst. 1 písm. d) zákona týkající se vymezení konkrétního pravidla provozu na pozemních komunikacích, jehož znaky nedodržení jednání blíže neustanoveného řidiče vykazovalo. To pak bylo slovně popsáno jako „*neznámý řidič motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky „X“ dne 5. 12. 2016 v 9:35 hodin v Děčíně, na křižovatce ulic Fügnerova a Bočná stál v rozporu s ustanovením § 27 odst. 1 písm. d) zákona [o silničním provozu] ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od hranice křižovatky.*“ Stejně tak v následné části správní orgán I. stupně konkrétně vymezil, že pokutu ve výši 2 000 Kč uložil podle § 125f odst. 3 s přihlédnutím k § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu.
36. Takto pojatý výrok rozhodnutí odpovídá podle soudu zcela požadavkům vymezeným v § 68 odst. 2 správního řádu, dle něhož se ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků. Správní orgán I. stupně i následně žalovaný tedy postupovali v souladu s právní úpravou a žádného pochybení se nedopustili ani ve vztahu k výrokové části rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

37. Ve vztahu k výroku, potažmo odůvodnění rozhodnutí soud rovněž hodnotil námitku, podle níž nebylo samotné jednání blíže neustanoveného řidiče, jež vykazovalo znaky přestupku, vymezeno dostatečně, neboť křižovatka ulic Fügnerova a Bočná mezi sebou zauímají tvar „T“, u něhož existují výjimky z odpovědnosti za neoprávněné zastavení či stání.
38. Podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu platí, že řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru „T“ na protější straně vyúsťující pozemní komunikace.
39. Podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu platí, že účelem řádného popisu skutku je, aby nebyl zaměnitelným s jiným skutkem téže osoby, aby byl vyloučen opakovaný postih za totéž jednání, a aby bylo možné posoudit zánik (prekluzi) možnosti postihu za toho jednání (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Jednání pachatele tedy musí být vymezeno natolik určitě, aby bylo zjevné, kdy, kde a za jakých okolností ke spáchání protiprávního jednání došlo. V daném případě, jak vyplývá ze shora citovaného výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo neoprávněné stání vozidla definováno jako „na křižovatce ulic Fügnerova a Bočná ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od hranice křižovatky“. Z takového pojetí sice výslovně nevyplývá, v jaké ulici bylo vozidlo umístěno a jakým směrem bylo orientováno, aby bylo možno jednoznačně odvodit, že se v řízení neaplikovala výjimka pro křižovatku tvaru „T“ vztahující se k protější straně vyúsťující pozemní komunikace. Daná skutečnost je ale bezpochyby zřejmá z fotodokumentace pořízené městskou policií, na níž je vozidlo žalobkyně zřetelně zachyceno ze dvou úhlů, kdy stojí přesně na rozhraní dvou pozemních komunikací na tzv. „rohu“, tedy zjevně ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od hranice křižovatky.
40. Z uvedeného proto vyplývá, že správní orgán I. stupně vymezil protiprávní jednání řidiče vozidla vykazující znaky přestupku dostatečně určitým způsobem, aby je nebylo možné zaměnit s jiným. To ostatně podporuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 7. 5. 2020, č. j. 5 As 147/2018-31, ve vztahu k podstatně méně konkrétnímu vymezení přestupku konstatoval, že „[v]e výroku je tak uvedena norma, která měla být žalobcem porušena, a dále norma, dle níž mohl být sankcionován, zároveň s výslovným uvedením místa, času a způsobu spáchání. Pokud je totiž ve výroku uvedeno, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem žalobce spočívalo v neoprávněném zastavení nebo stání na pozemní komunikaci Těšínská 7 v Brně a konstatováno porušení povinnosti dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, není pochyb o tom, že řidič vozidla žalobce neoprávněně zastavil a stál na křižovatce nebo v kratší vzdálenosti než 5 m před a za hranicí křižovatky.“ V rozsudku ze dne 7. 5. 2020, č. j. 10 As 245/2018-42, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „[f]otodokumentace založená ve správním spisu jasně dokládá, že vozidlo stálo v bezprostřední blízkosti křižovatky (není nejmenší důvod pochybovat o tom, že to bylo mnohem méně než 5 m).“, proto se i zdejší soud s obdobným vymezením skutku v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí jako plně přezkoumatelným spokojil.
41. I v další námitce žalobkyně poukazovala na nepřezkoumatelnost rozhodnutí s ohledem na jí tvrzené nedostatky odůvodnění, jež měly spočívat v chybějících úvahách, z jakých důkazů či podkladů správní orgány při posuzování přestupku vycházely a jaká zjištění vzaly za prokázaná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

42. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
43. Z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které naopak takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36), neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, „[v]ýrok rozhodnutí, jehož konkrétní znění je výsledkem užití správního uvážení, se při faktické absenci jakékoliv úvahy o tom, proč má být přistoupeno k jedné z několika v úvahu připadajících variant, bude výsledkem buď rozhodování automatického anebo rozhodování svévolného. Automatismus příslušná právní norma nezakládá, svévole je pak naprosto nepřípustná [...] Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“
44. V dané věci lze dát žalobkyni částečně za pravdu, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně absentovaly hlubší úvahy týkající se porušení povinností řidiče, jež vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Prvostupňový správní orgán se tak z velké části zabýval zejména otázkou naplnění podmínek pro založení odpovědnosti žalobkyně za správní delikt provozovatele vozidla, prakticky však (s výjimkou zmínky na straně 2, kde uvedl, že obdržel od městské policie oznámení o přestupku blíže neustanoveného řidiče) nezdůvodnil, z čeho spáchání přestupku řidičem dovedl. Uvedený nedostatek nicméně napravit v odvolacím řízení žalovaný, jenž na straně 2 žalobou napadeného rozhodnutí nejprve uvedl, že přestupek blíže neustanoveného řidiče byl zdokumentován pomocí fotografií, kdy oznámení o podezření z jeho spáchání bylo správnímu orgánu I. stupně oznámeno městskou policií, aby následně na straně 4 z těchto skutkových zjištění učinil jednoznačný závěr, že vozidlo stálo neoprávněně ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od hranice křižovatky ulic Fügnerova a Boční v obci Děčín, toto protiprávní jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a zakládá jednu z podmínek z odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla. Postup, při němž odvolací orgán doplní argumentaci prvostupňového orgánu, je přitom v judikatuře uznáván jako legitimní, neboť správní řízení tvoří jeden celek (srov. v tomto smyslu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 23/2013-53, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 1 As 133/2014-29, nebo ze dne 26. 2. 2016, č. j. 6 As 293/2015-33).
45. Minimálně z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je tudíž zjevné, z jakých podkladů správní orgány při svém hodnocení vycházely a jaké z nich činily závěry. V tomto smyslu je nicméně třeba zdůraznit, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se prokazuje toliko naplnění znaků přestupku, nikoliv provádí obsáhlé prokazování k přestupku jako takovému – k tomu již toto řízení, navíc vedené principem objektivní odpovědnosti provozovatele, nesouží. Soud má proto za to, že z hlediska

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumatelnosti rozhodnutí nedošlo ve správním řízení k žádnému pochybení, a uvedená námitka je tedy nedůvodná.

46. Další námitka se týkala posouzení splnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
47. Žalobkyně zejména namítala, že k vedení řízení proti ní nemohlo dojít, neboť nebylo zahájeno a následně zastaveno řízení o přestupku řidiče, ani alternativně nedošlo k naplnění požadavků na nezjištění žádných skutečností odůvodňujících zahájení řízení o přestupku proti určité osobě, když naopak totožnost řidiče byla správnímu orgánu I. stupně známa. K tomu soud nicméně uvádí, že co se týče možnosti zahájení řízení o správním deliktu vymezené v § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, je třeba dát za pravdu žalovanému, že řízení o přestupku nemohlo být zastaveno, jelikož ani nebylo zahájeno. Je tedy zřejmé, že tato podmínka nemohla být vůbec naplněna, a prvostupňový orgán proto přistoupil k hodnocení požadavků podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.
48. Jak přitom vyplynulo ze správního spisu, žalobkyně sice skutečně na zaslanou výzvu označila osobu řidiče a správní orgán I. stupně se jej následně pokoušel kontaktovat a doručit mu oznámení o zahájení řízení spolu s předvoláním k ústnímu jednání. Vzhledem k tomu, že se však jednalo již o opakovaný neúspěšný pokus (poprvé prvostupňový správní orgán zasílal údajnému řidiči výzvu k podání vysvětlení), řidičské oprávnění uvedené osoby se nepodařilo dohledat v registru a jako negativní se rovněž ukázalo úsilí o zajištění kamerového záznamu od městské policie zachycující skutečnou osobu, jež předmětné vozidlo řídila, správní orgán I. stupně věc, aniž by řízení o přestupku zahájil, usnesením ze dne 15. 2. 2017 odložil. Otázkou tedy zůstává, zda je možné považovat takovýto postup správního orgánu I. stupně za dostatečný, a to i s ohledem na hypotézu již citovaného § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle něž lze řízení o správním deliktu provozovatele vozidla projednat pouze tehdy, jsou-li učiněny nezbytné kroky pro zjištění pachatele přestupku.
49. Problematikou „nezbytných kroků“ se judikatura Nejvyššího správního soudu zabývala opakovaně. V rozsudku ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21, tak např. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že kromě opětovného pokusu o doručení předvolání k podání vysvětlení, se dále nabízí výjimečná možnost předvedení dotčené osoby v souladu s § 137 odst. 1 správního řádu, ve spojení s § 60 správního řádu či učinění dotazu na příslušné orgány, zda u osoby tvrzeného řidiče nenevidují jinou hlášenou či doručovací adresu, než která byla uvedena provozovatele vozidla. Nejvyšší správní soud však současně zdůraznil, že od běžných případů je také nutné *„odlišit případy, kdy jde o provozovatele, respektive jejich zástupce, kteří opakovaně jednají v podobných věcech obstrukčním způsobem (například uvádějí řidiče cizí národnosti s doručovací adresou mimo ČR, kterým se nedaří doručovat).“* V tomto smyslu Nejvyšší správní soud především vycházel ze své předchozí judikatury, zejména rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22, v němž deklaroval, že *„[v] případech nejrozumnějších obstrukčních praktik je tedy skutečně namístě nečinit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či nevhodné.“*
50. Zdejšímu soudu je přitom obdobně jako žalovanému známo, že osoba I. H. je jako údajný řidič vozidel různých provozovatelů užívána obecným zmocněncem, jenž žalobkyni Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zastupoval v řízení před správními orgány, poměrně často právě k obstrukčním jednáním za účelem maření projednání správních deliktů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 10 As 245/2018-42, či ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 As 331/2019-37, a dále např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 3. 2019, č. j. 32 A 5/2017-70). V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 331/2019-37, dokonce daný soud výslovně uvedl, že „[z]dejšímu soudu je z jeho úřední činnosti znám vysoký počet případů, kdy se zástupce stěžovatele, resp. společnost ODVOZ VOZU s.r.o., která stěžovatele ve správním řízení zastupovala, dopouštěl procesních obstrukcí (často ve spojitosti i s dalšími osobami, např. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, družstvo či FLEET Control, s.r.o.), aby ztížil, popř. zcela znemožnil, správním orgánům jejich činnost. [...] V tomto kontextu lze jen stěží pochybovat o tom, že také udání informací o panu I. H. bylo účelové a že jeho skutečným cílem nebylo umožnit stíhání skutečného přestupce, nýbrž pouze obstruovat správní řízení.“ Na uvedených závěrech dle soudu zdejšího přitom nic nemění ani skutečnost, že údajný řidič v daném řízení zaslal správnímu orgánu I. stupně své doznání k přestupku, neboť se i zde nepochybně jednalo pouze o snahu formálně zvěrohodnit jeho existenci, ve skutečnosti ale opětovně ztížit postup při projednávání přestupkového jednání.

51. S ohledem na to soud uzavírá, že jestliže se správní orgán I. stupně pokusil údajnému řidiči označenému žalobkyní opakovaně neúspěšně doručovat, ohledně jeho osoby prováděl lustraci v registru řidičů a nadto se ještě pokusil získat záznamy z kamer, jež by identifikace řidiče umožnila, činil i s přihlédnutím k obstrukčnímu postupu obecného zmocněnce žalobkyně dostatek nezbytných kroků za účelem zjištění pachatele přestupku, aby následně mohl v kontextu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu uzavřít, že je věc třeba odložit a zahájit řízení proti provozovateli vozidla. Postup navržený žalobkyní – tedy např. ustanovení opatrovníka – by naopak k řádnému postupu ve věci nevedl a opět by pouze zkomplikoval již tak obtížnou vymahatelnost pokuty za přestupek, resp. následný správní delikt. Tato námitka je tedy rovněž nedůvodná.
52. Následně se soud zabýval problematikou žalobkyní namítané protiústavnosti právní úpravy týkající se odpovědnosti provozovatelů vozidel za správní delikty v souvislosti s přestupky spáchanými blíže neustanovenými řidiči.
53. Soud předesílá, že totožnou otázku již v minulosti řešil např. Krajský soud v Brně, který v rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 29 A 104/2016-29, uvedl, že „[z] povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměřuje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.“
54. Dále bylo možné vycházet zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, v němž uvedený soud zdůraznil, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Nelze přitom ani opomenout, že předmětné ustanovení zkoumal z hlediska jeho ústavnosti též Ústavní soud, jenž v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupném na www.nalus.usoud.cz), rozpor napadených zákonných ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona.

55. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci soud neshledal jakýkoliv důvod pro odchýlení se od výše prezentovaných závěrů ustálené rozhodovací praxe, nezbylo mu než uzavřít, že je tato žalobní námitka nedůvodná.
56. Konečně soud hodnotil i postup žalovaného co do vypořádání se se všemi žalobkyní uplatněnými odvolacími námitkami, a to zejména ve vztahu k doplnění odvolání doručenému dne 11. 1. 2018.
57. Podle § 89 odst. 2 správního řádu platí, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
58. Jak vyplynulo ze skutkových zjištění provedených soudem ze správního spisu, podala žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, přičemž přes výzvu k jeho doplnění učiněnou ze strany správního orgánu I. stupně zůstala ve věci zcela pasivní. Až dne 11. 1. 2018 – tedy pouhý 1 den před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného – zaslala dotyčnému správnímu orgánu podání nazvané jako „Doplnění odvolání“, které však toliko s výjimkou odvolací námítky týkající se posuzování hranic křižovatky a prokázání, v jaké vzdálenosti od nich vozidlo stálo, obecně směřovalo do všech dosud neskončených, jakož i budoucích věcí týkajících se její osoby, resp. správních deliktů, za jejichž spáchání byla stíhána.
59. Soud k dané námitce úvodem poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 As 109/2019-50, v němž v rámci správního řízení zastupoval účastníka stejný obecný zmocněnec jako nyní žalobkyni, jenž také pouze podal blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu nedoplnil. Teprve po uplynutí určité doby bylo uvedené odvolání nahrazeno podáním směřujícím do všech dosud neskončených, jakož i budoucích řízení, jež obsahovalo toliko povšechné argumenty, navíc pak i námitku podjatosti vůči všem zaměstnancům žalovaného a hejtmanovi kraje. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí konstatoval, že „[o]dvolací orgán má ze zákona povinnost přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, což učinil; krom toho také přezkoumal věcnou správnost rozhodnutí. Stěžovatel nemohl být zkrácen na svých procesních právech už jen proto, že měl lhůtu k podání odvolání stejnou jako každý jiný účastník správního řízení, a ačkoli byl vyzván k doplnění odvolání v přiměřené lhůtě, neučinil tak. Tuto jeho nečinnost nelze přičítat k tíži odvolacímu správnímu orgánu, ten podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem; k vadám, které nemohly mít vliv na zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí, se nepřihlíží. [...] Lze tak ve shodě s krajským

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudem uzavřít, že stěžovatel v odvolacím řízení žádné námitky neuplatnil, proto krajský soud nepochybil, pokud na opožděně podanou námitku podjatosti blíže nereagoval.“

60. Oproti tomu žalobkyně poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017-34, ve kterém Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobné věci jednoznačně deklaroval, že na podání učiněnému po uplynutí lhůty k odstranění nedostatků blanketního podání sice již nelze přihlížet jako k doplnění odvolání, přesto se ale jedná o vyjádření účastníka ve věci samé, kterým se naopak zabývat musí. S uvedeným názorem se přitom ztotožňuje i soud zdejší, neboť skutkový stav nastíněný ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 109/2019-50 se od nynějšího odlišuje tím, že žalobkyně prostřednictvím svého obecného zmocněnce uplatnila v doplnění odvolání vyjma obecných námitek i jednu konkrétní, která přímo směřovala do odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně. I pokud by tedy soud podání žalobkyně doručené žalovanému dne 11. 1. 2018 nehodnotil s ohledem na jeho opožděnost jako doplnění odvolání, musel by je přesto posoudit minimálně jako vyjádření účastníka ve věci, kterým se byl žalovaný povinen věcně zabývat a své závěry vůči němu následně vtělit do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
61. Jestliže tak ale žalovaný v daném případě nepostupoval, skutečnostmi týkajícími se hranic křižovatky a pozice vozidla v jejich rámci se nijak v odůvodnění svého rozhodnutí nevyjádřil, dopustil se závažného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé. Předmětná námitka je tudíž důvodná.
62. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zrušit a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude jmenovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Protože je však dané pochybení odstranitelné i v řízení před správním orgánem II. stupně, nepřikročil již soud současně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.
63. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Tyto náklady se skládají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 3 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem Mgr. Václavem Voříškem, kterému náleží odměna stanovená dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „a. t.“), z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč sestávající se z částky 3 100 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t. a z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t., včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. Jiné náklady pak soud žalobkyni nepřiznal, neboť z její strany nebyly požadovány, ani nevyplynuly z obsahu soudního spisu.
64. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobkyně a jejího právního zástupce soud konstatuje, že se nejedná o žalobní námitku, a proto se danou argumentací ve svém odůvodnění dále nezabýval. K této problematice již nicméně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

existuje judikatura, na kterou je možné odkázat – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. září 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)